

ปิ่นตรงต่อพระพุทธเจ้า พระองค์เดียว

ต่อไปนี้ญาติโยมทุกๆ คนให้ตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรมด้วยความสงบ ให้เอาใจฟัง อย่าเอาหูฟัง นั่งให้มันสบายๆ ไม่ต้องพนมมือก็ได้ เอาจมื่อวางที่หน้าตักของเรา ความรู้สึกของเราอย่าให้มันขึ้นข้างบน อย่าให้มันลงข้างล่าง ให้มันพอดีๆ

วันนี้มีญาติโยมทั้งหลายทั้งใกล้ทั้งไกล ล้วนเป็นชาวพุทธที่มีศรัทธา แสวงหาธรรมะ แสวงหาทางพ้นทุกข์ วัดหนองป่าพงนี้เป็นแหล่งแห่งหนึ่ง ซึ่งขยายธรรมะให้ประชาชนทั้งหลายผู้ที่ไม่เข้าใจให้เข้าใจ ผู้ที่เข้าใจน้อยก็ให้เข้าใจมากขึ้น จนกว่าที่ว่า “บรรลุธรรม”

บรรลุธรรมอย่างไร บางคนก็เรียกว่ายังไม่บรรลุธรรม ก็คือยังไม่รู้จักธรรม นั้นแหละ เช่น บางคนก็กินเหล้าเมายา เห็นว่ามันดีเป็นของเลิศของประเสริฐ เมื่อมาฟังธรรมะก็บรรลุเข้าถึงธรรม หยุดกินเหล้า หยุดฆ่าสัตว์ หยุดขโมย หยุดโกหกพกลมต่างๆ เลิกไป แต่ศัพท์ที่ว่าบรรลุธรรมนี้ เราก็คิดว่ามันสูงเกินไป ว่ามันเป็นภาษาธรรมะที่เราจะไม่ถึงไม่บรรลु ที่จริงแล้วคำว่า “บรรลุธรรม” นั้นก็คือ

เข้าไปถึงธรรมะนั้นเอง อย่างเราทุกคนที่มาวัดหนองป่าพงนี้ เดินทางมาถึงวัดหนองป่าพง ก็เรียกว่า บรรลุถึงวัดหนองป่าพง คนบรรลุธรรมะนั้นก็อย่างเดียวกัน

เราทุกคนโดยมากได้ยินคำว่า “บรรลุธรรม” ก็เข้าใจว่าศัพท์นี้มันสูงมาก เพราะว่าชาตินี้เราคงไม่ได้บรรลุ ความเป็นจริงนั้น เช่นว่าอันนี้มันบาป แต่เราเห็นยังไม่ชัดก็ละบาปไม่ได้ เมื่อเราพิจารณาไปปฏิบัติไปจนเห็นชัดว่ามันเป็นโทษ เป็นการกระทำไม่ดี เห็นชัดแน่นอนจนไม่กล้าจะทำอีกต่อไป ไม่กล้าจะเก็บมันเป็นพิษพันธุ์อีกต่อไปแล้ว จำเป็นที่จะต้องวางต้องทิ้งมันไป ต่างกว่าแต่ก่อน คือ ท่านว่าบาปๆ เราก็รู้ว่าบาป แต่ว่าเรายังทำบาปอยู่ ยังทำผิดอยู่ ทำชั่วอยู่ **ผู้บรรลุธรรมนั้นคล้ายกันกับว่า เรามองเห็นงูเห่าที่มันเลื้อยไป เราก็รู้ว่างูนั้นมันเป็นอันตราย ถ้ามันกัดใครมันจะถึงตายหรือเจียนตาย อันนี้เรียกว่าเรารู้ในงูเห่าตามความเป็นจริง แล้วก็ไม่กล้าไปจับงูนั้น ใครจะบอกอย่างไรก็ไม่กล้าจับ คือเราบรรลุถึงพิษของมัน ความชั่วทั้งหลายก็เหมือนกัน ถ้าเราเห็นโทษของมันก็ไม่อยากทำขอให้เราปฏิบัติไปพิจารณาไป มันก็จะเลิกจะถอนของมันเอง เมื่อมันบรรลุถึงธรรมะเมื่อไรมันก็จะรู้จักธรรมะ เมื่อรู้จักธรรมะมันก็จะป็นธรรมะขึ้นมา**

ฉะนั้น ที่พวกเราพุทธศาสนิกชนทั้งหลายมาในวันนี้ ได้มาปวารณาเป็นบุญวิสาขบูชาเพ็ญเดือนหก อันคล้ายวันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านประสูติ หรือเป็นวันที่ท่านตรัสรู้ธรรม หรือเป็นวันที่ท่านปรินิพพาน ทั้งสามกาลเป็นวันสำคัญวันหนึ่ง เป็นกรณีพิเศษที่ชาวพุทธทั้งหลายทั่วทุกสารทิศ เห็นวัดไหนครูบาอาจารย์ที่ไหนได้สอนธรรมที่พอสมควรเราก็ไป เลื่อมใสตรงไหนเราก็ไปตรงนั้น ที่เราทั้งหลายรู้จักบาปบุญคุณโทษ ได้บวชกุลบุตรกุลธิดา ได้ประพฤติปฏิบัติจนถึงบัดนี้ ก็เพราะบุญคุณของท่าน เป็นบุญคุณอันเลิศประเสริฐที่สุดที่ควรระลึกถึงในเวลาสำคัญเรียกว่าเป็นพุทธานุสติ ระลึกถึงพระคุณของท่าน ที่ท่านได้อุตสาหะพยายามบุกบั่นทำพระศาสนาจนมาถึงบัดนี้ ฉะนั้น พระคุณอันนี้เราจะละทิ้งไม่ได้ จำเป็นที่จะต้องมากราบมาไหว้ มาสร้างคุณงามความดีในวันนี้ก่อน

พระผู้มีพระภาคของเรานั้นก็เป็นคนอย่างเรานี่เอง ไม่ใช่มาร ไม่ใช่พรหม ไม่ใช่อื่น เป็นมนุษย์ แต่เป็นมนุษย์ที่อัศจรรย์ เป็นมนุษย์ที่แปลก มนุษย์ผิดปกติ ไม่เหมือนมนุษย์ธรรมดาเรา มนุษย์ถ้าผิดปกติแล้วมีสองอย่าง คือ ผิดปกติไปในทางสูง ก็เรียกว่าเป็นพระอริยเจ้า เป็นพระอรหันต์เจ้า เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นไปเลย ถ้าผิดปกติลงข้างล่างก็เป็นบ้าเท่านั้นแหละ เห็นไหม เป็นบ้าเป็นโรคประสาท ผิดปกติเหมือนกัน ผิดปกติมาทางข้างล่างข้างต่ำ ส่วนปฤชชนธรรมดา สามัญชนธรรมดา ก็เป็นมนุษย์ที่อยู่ระหว่างกลาง ยังไม่เป็นโรคประสาทและยังไม่เป็นพระอริยเจ้า แต่แล้วก็จะเป็นที่ทั้งสองอย่าง เป็นได้ทั้งพระอริยเจ้า เป็นได้ทั้งบ้า แต่ส่วนมากก็อยากดังไปข้างล่างมากกว่า

ทุกวันนี้มันจึงมีความลึบสนในบางคนที่ไม่รู้จัก คือ เห็นคนบ้ามาก็ไปเที่ยวกราบขอเลข นี่กว่าเป็นพระอรหันต์ เพราะอะไร เพราะมันแปลกจากคนธรรมดา เราก็คิดเอาเองว่านี่เป็นพระอรหันต์ คนนี้ก็ไปกราบ คนนั้นก็ไปกราบ ความเป็นจริงกราบผีบ้าเราไม่รู้จัก เพราะมันเป็นคนที่ผิดปกติเหมือนกันทั้งสองอย่าง แต่เราไม่รู้เรื่อง สูงเกินไปเราก็ไม่รู้จัก ต่ำลงไปกว่านั้นเราก็ไม่รู้จัก เพราะเราเป็นคนครึ่งๆ กลางๆ ฉะนั้น คนครึ่งๆ กลางๆ จึงเป็นมนุษย์ที่ควรฝึก เพราะว่าจะฝึกให้ดีก็ได้ ชั่วก็ได้ เป็นมนุษย์ที่ควรฝึก เป็นสรรพสัตว์ที่ควรตรัสรู้ธรรม จึงไม่ควรนิ่งนอนใจ มันจะเป็นดีก็ได้เป็นชั่วก็ได้ เป็นบ้าก็ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ได้ ส่วนคนอื่นนั้นเราจะรู้จักได้ยาก คุณงามความดีของคนอื่นเราจะรู้ได้ยาก เพราะธรรมทั้งหลายเหล่านี้มันเป็นปัจเจกัตถ์ มันเชื่อไม่ได้ด้วยการบอก ต้องให้ไปปฏิบัติให้ไปรู้เองเห็นเอง

พระพุทธเจ้าของเรานั้นถึงแม้ว่าท่านจะปรินิพพานไปแล้ว แต่ท่านก็ไม่ได้เอาอะไรไปด้วย ธรรมะสักกนิคหนึ่งท่านก็ไม่ได้เอาไป ท่านวางไว้ในโลกนี้ทั้งหมด แต่พวกประชาชนเราทั้งหลายนั้น บางคนก็น้อยใจ “แหม ถ้าเราได้เกิดพร้อมพระพุทธเจ้าเราก็คงจะได้เป็นพระอรหันต์ คงจะได้ปฏิบัติ” พูดคำนี้ขึ้นมาแล้วก็

น้อยใจ นึกว่าเราไกลจากพระพุทธเจ้า นึกว่าพระพุทธเจ้าเก็บของหนีหมดแล้ว เราเลยไม่มีโอกาสที่จะได้ประพฤติปฏิบัติเป็นสุขปฏิปันโนในชีวิตนี้ อย่างนี้ก็คิดไป คนเราคิดไปตามประสาของคน

ความเป็นจริงนั้นธรรมะทุกอย่างพระพุทธเจ้าท่านไม่ได้เอาหนีไปไหน ยังสมบูรณ์อยู่อย่างเก่า และที่ว่าท่านปรินิพพานไปแล้วนั้น ความเป็นจริงนั้นท่านยังไม่ปรินิพพาน ท่านยังอยู่ พระพุทธเจ้ายังอยู่ ถ้าใครไม่รู้จักก็เสียใจตกใจว่า เกิดไม่ทันพระพุทธเจ้า ความเป็นจริงนั้น พระพุทธเจ้าจะได้เป็นพระพุทธเจ้า ก็เพราะธรรม ท่านบรรลुธรรมะจึงให้นามท่านว่า พระพุทธเจ้า ส่วนธรรมที่ท่าน บรรลุเปลี่ยนเป็นพระพุทธเจ้านั้นยังอยู่ คือสัจธรรมยังอยู่ **พระพุทธเจ้าหลายๆ องค์จะเกิดขึ้นมากก็ตาม ไม่เกิดก็ตาม จะมีพระพุทธเจ้าก็ตาม ไม่มีพระพุทธเจ้าก็ตาม ธรรมะนี้ยังอยู่ ธรรมเครื่องตรัสรู้ยังอยู่ ไม่ได้สูญหายไปไหน ใครทำเมื่อไร ก็ยังได้ยังเป็นอยู่ เพราะเป็นสัจธรรม**

ดังนั้น พระพุทธองค์จึงตรัสสอนให้เป็นผู้ทำให้มาก เจริญให้มากด้วยศรัทธาของเรา เมื่อปัญญาเกิดก็จะเห็นธรรมะ ผู้ใดเห็นธรรมะก็จะได้เห็นพระพุทธเจ้า เพราะความเป็นจริงแล้วมันเป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้าองค์ที่ว่านี้ไม่มีรูป แต่คือ หลักการวิชาการ หลักการวิชาการที่จะให้เป็นพระพุทธเจ้านี้ไม่ได้สูญหายไปไหน ส่วนพระพุทธเจ้าโดยสรุปก็คือ เป็นคนธรรมดาที่ไปเรียนวิชาอันนั้น ไปรู้วิชาอันนั้น จนกว่าที่ท่านรู้จักทุกข์ ท่านรู้จักเหตุเกิดแห่งทุกข์ ท่านรู้จักความดับทุกข์ ท่านรู้ ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ท่านรู้สืออย่างนี้เท่านั้น ไม่ต้องรู้อะไรมาก รู้ตาม ความเป็นจริงแล้ว ทุกข์ก็หาที่เกาะไม่ได้ ตัวทุกข์นี้มันไม่มีเพราะเหตุมันไม่มีแล้ว รู้จักเหตุมันแล้ว ดับเหตุมันแล้ว ผลก็คือตัวทุกข์มันดับไป วิชาความรู้อันนี้ยังอยู่ ตลอดกาลตลอดเวลา โลกนี้มันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน สัจธรรมนี้ยังมีอยู่ เปรียบให้ฟังว่า คนที่เป็นครูนั้นคือใคร ก็คือคนที่ไปเรียนวิชาครูจนสอบได้ตาม หลักการของเขา แล้วก็ให้ไปสอนนักเรียน ได้ชื่อว่าเป็น “ครู” ถ้าว่าครูนี้ตายไป แต่วิชาของครูไม่ได้ตาย ยังอยู่ ใครยังเรียนต่อไปก็ยังเป็นครูได้อีก วิชามันไม่หาย

วิชามันไม่ตาย ครูคนที่ตายนั้นไม่ได้เอามันไปด้วย มันยังอยู่ ธรรมที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกันอย่างนั้น

ฉะนั้น ถ้าเราเข้าใจกันอย่างนี้แล้ว พวกเราก็พอจะมองเห็นธรรมะ จะมีศรัทธาในการปฏิบัติ แต่ถ้าเข้าใจว่าท่านปรินิพพานแล้วก็หมด ไม่เห็นพระพุทธเจ้า เมื่อไม่เห็นพระพุทธเจ้า มันก็ไม่เห็นบาปไม่เห็นบุญ คนเรานั้นก็ทำได้ทั้งบุญทั้งบาปนั้นแหละ เขาว่าบุญก็บุญไปอย่างนั้น เขาว่าบาปก็บาปไปอย่างนั้น มันเห็นไม่ชัด ไม่เห็นตัวบาปไม่เห็นตัวบุญตามความเป็นจริง เพราะฉะนั้น การประพฤติปฏิบัติของพวกเราทั้งหลายมันจึงเป็นหมั่นอยู่ในเวลานี้ แค่ว่าให้ถึงพระรัตนตรัยคือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งก็ยังไม่ค่อยจะได้กัน ยังไม่เชื่อท่านยังไม่เชื่อพ่อ ยังไปดูหมอดู ไปดูฤกษ์ ต้องให้หมอบอกว่าทำอย่างนั้นๆ สะเดาะเคราะห์อย่างนั้นๆ เท่านั้นก็เสียแล้ว นี่เรียกว่าไม่ถึงพระรัตนตรัยแล้ว ฉะนั้น มันถึงยากถึงลำบาก ไม่รู้จะเอาอะไรต่อมิอะไรุ่นวาย ไปหาหมอผีบ้างหมอเทวดาบ้าง หมอสารพัดอย่างเพื่อจะมาแก้ไข เมื่อคิดแล้วมันก็ยังห่างไกลมาก แต่ว่าเข้าวัดทุกคน ทำบุญทุกคน แต่ก็ยังเป็นขโมยเกือบทุกคน โกหกเกือบทุกคน อะไรๆ ก็ทุกคน มันทุกคนไปทุกๆ อย่าง

อาตมาสลดใจเรื่องหนึ่ง พระฝรั่งรูปหนึ่ง คือ พระสุเมโธ มาอยู่ด้วยก็ศึกษาธรรมะตรงไปตรงมา เราก็สอนว่า อันนี้มันเป็นบาปให้ละเสีย อันนี้มันเป็นบุญ มาอยู่ด้วยหลายปีเหมือนกัน เมื่ออยู่มาพอสมควรแล้วก็ให้ท่านไปอยู่วัดปานานาชาติ เมื่อไปอยู่แล้วท่านสุเมโธก็ตั้งใจ ถึงวันพระชาวบ้านก็มาสมาทานอุโบสถศีลกัน ท่านก็ดีใจว่าคนไทยนี้รับศีลรับพรหลาย มีศีลมีธรรมมาก แต่อยู่ๆ ไปไม่กี่วัน ท่านก็ไปเห็นคนที่รับศีลไปกินเหล้า เมื่อเดินบิณฑบาตไปก็ไปเห็นทอดแห อย่างนี้ท่านก็หมดทางเลย วันหลังก็กลับมารบว่า

“หลวงพ่อ ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า เมื่อคืนก็มาสมาทานศีลกันแล้วว่าจะไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่กินเหล้า ทำไมไปทำกันอีกอย่างนี้”

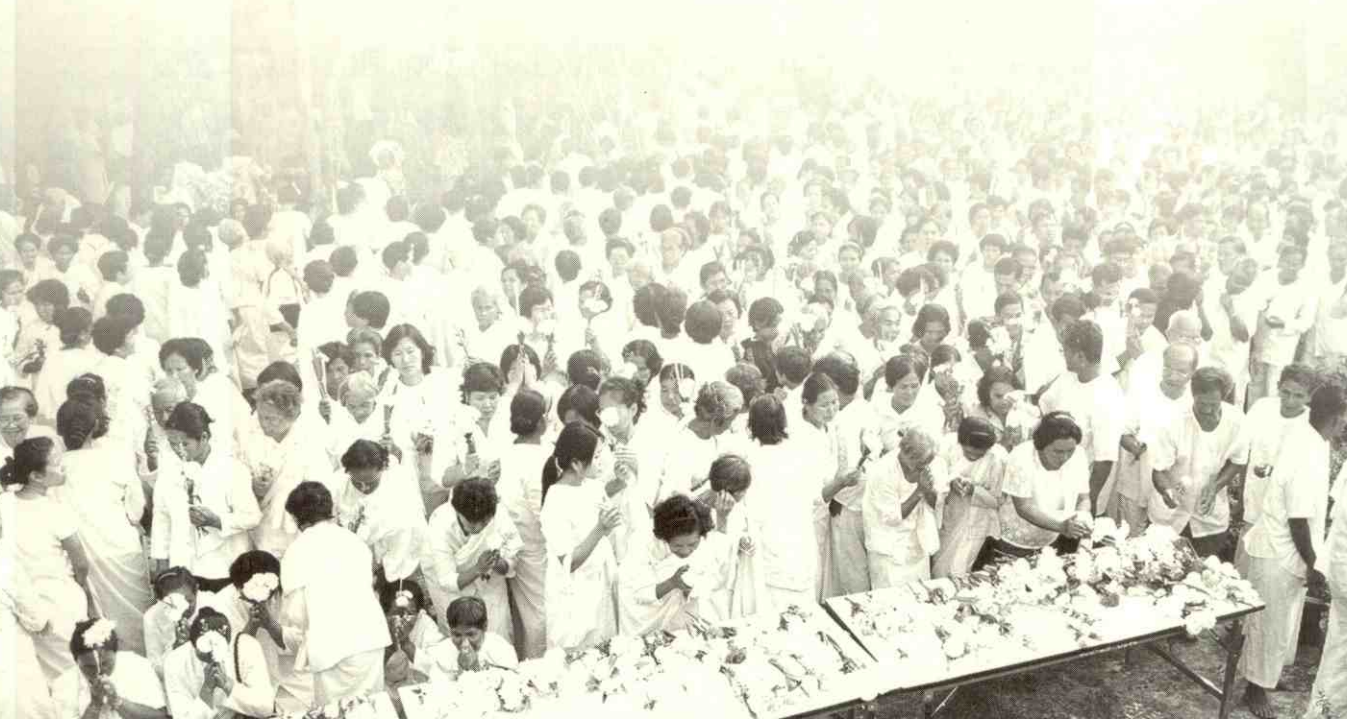

นี่คือความจริงของเขา ถ้าทำอย่างนี้มันจะเป็นการเป็นงานใหม่ มันจะได้ผลใหม่ กำลังใจของท่านอ่อนลงไปมากเพราะคิดว่า ถ้าใครสมาทานศีลในพุทธศาสนา แล้วก็เลิกละกัน ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่กินเหล้า แต่ที่มันอยู่อย่างเก่า รับศีลก็รับไปเถอะ เหล้าก็กินไปเถอะ ทั้งสองอย่างฝรั่งดูไม่ออก ไม่รู้ข้างหน้าข้างหลังมันเป็นอย่างไร ท่านก็เลยลำบาก ไม่สบายใจ อาตมาก็ว่า

“สุเมโธ อย่าไปคิดมันมากซิ ให้เข้าใจว่าสอนพวกเด็กๆ มันเป็นอย่างนั้น อย่าไปถือเลย เมื่อมีความรู้ความเห็นขึ้นมา เขาจะละไปเองละ”

ดังนั้น ท่านก็อยู่ได้ อันนี้เป็นเรื่องธรรมดาของคนเรา มันไม่เข้าถึงที่สุด อยากจะบรรลुธรรม อยากจะประพาศธรรมแต่ว่าไม่รู้จักกำหนดจิตใจของเจ้าของ รากะ โทสะ โมหะ เกิดขึ้นมาในจิตไม่รู้จักกำจัด บางคนก็ส่งเสริมมันเสียด้วย ไม่รู้จักบำบัดมัน มันเป็นอย่างนี้

อย่างฝรั่งคนหนึ่งก็พูดว่า ประเทศไทยมีพุทธศาสนา ทำไมถึงมีขโมยมาก อาตมาก็ว่า “สหรัฐอเมริกามีกฎหมายห้ามขโมยไหม”

“ห้าม”

“มีขโมยไหม”

“มีครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะ ทำไมมีขโมยล่ะ ทำไมกฎหมายไม่ฆ่ามันซะ”

อย่างเดียวกันอย่างนั้น จะไปโทษพุทธศาสนาว่าศาสนาเป็นขโมย ไม่ใช่
 หรอก คนมันเป็นขโมย เหมือนกฎหมายสหรัฐห้ามไม่ให้ขโมย แต่คนยังเป็นขโมย
 กัน เป็นเพราะคนไม่ใช่เป็นเพราะกฎหมาย ดังนั้น อาตมาจึงสอนอยู่แถวๆ นี้ละ
 ไม่ต้องไปไกล ไม่ต้องไปสอนในพระไตรปิฎกหรอก สอนแค่ว่าคนที่ไม่รู้จักบาป
 นี่ทำไมมันจึงจะรู้สึก สอนถึงหัวใจมันเลย **หัวใจพระพุทธศาสนา ก็คือ ไม่กระทำ**
บาปทั้งปวงนั้นละอันหนึ่ง แล้วก็**ทำจิตให้เป็นบุญเป็นกุศลอย่างหนึ่ง** แล้วก็**สอน**
ทำใจให้ผ่องใสอีกอันหนึ่ง แต่ว่าเมื่อเราทำนะ มันไม่เอาอย่างนั้น สูตรทั้งหลาย
 มีหมด ตับมันก็มี หัวใจมันก็มี เรียนกัน แต่ว่าเรียนแล้วเอาไปเป่าผีชะ
 ลัพพะระณเฑาะไปกันผีชะ มันแปลกไปอย่างนั้น เอาตับให้ มันดีกว่าเขาละ มัน
 ก็ยังไม่กิน เอาหัวใจมันให้ก็ไม่กินอีก จะเอาอะไรไปให้มันก็ไม่เอา แล้วก็มาพูดว่า

ไม่ได้เรียนไม่รู้จัก จะไปเรียนอะไรมากมาย ท่านย่อให้แล้วแต่เราก็ไม่รู้จัก เอาไปทำอย่างอื่นหมด ชอบทำแต่ที่เรียกว่าไม่รู้เรื่อง

ดังนั้น เราจึงต้องประพฤติปฏิบัติไปจนกว่ามันจะเข้าใจ เหมือนน้ำที่เราหยดลงไปอย่างนี้ หยดห่างๆ บ๊ีบ... บ๊ีบ... บ๊ีบ... เราก็เร่งกามันขึ้น หยดของน้ำมันก็ถี่เข้า บ๊ีบ... บ๊ีบ... บ๊ีบ... บ๊ีบ... เร่งขึ้นไปมันก็ติดกันจนไหลเป็นสาย หยดแห่งน้ำมันหายไปไหน มันเป็นสายของน้ำ ถ้ามันติดกันแล้วเขาไม่เรียกว่าหยดน้ำ เขาเรียกว่าสายน้ำ สายน้ำมันเกิดจากอะไร มันเกิดมาจากหยดแห่งน้ำ นี่มันต้องเอาอย่างนี้ มันจะต้องค่อยๆ ไปอย่างนั้น ประพฤติปฏิบัติขัดเกลาไป การประพฤติปฏิบัติทำไ่มันจะไม่ขัดใจเจ้าของละ อาตมามันขัดจนได้บวชมาถึงขนาดนี้ ขัดโอ้โฮ! มาฉันข้าวมือเดียว เด็กรุ่นๆ จะทำอย่างไร ฉันมือเดียวไปนั่งภาวนามันก็หัวนั่งอยู่ตอนกลางวันใจมันก็เดินไปตลาดโน่น ไปหาก่วยเตี๋ยกิน กินโน่น ไปโน่น สารพัดอย่าง มันจะไปแต่เราก็ไม่อยากจะมันไป ขัดใจก็ทำอย่างไร กิเลสมันหลาย จำเป็นจะต้องอดทน บางทีปฏิบัติไปท้องไม่สบาย ไปให้หมอตรวจก็ว่า “ท่าน ไม่ได้หอรอก มันเป็นโรคกระเพาะ ท่านต้องฉันข้าวสองสามเวลา” บางทีก็บังคับให้ฉันข้าวเย็นอีกเสียด้วย “อ้าวโยม ให้ฉันข้าวเย็น มันก็กินข้าวเย็นเท่านั้นแหละ ไม่ใช่ฉันหอรอก” สารพัดอย่าง จึงต้องอดทนต่อสู้ ขึ้นต่อพระพุทธเจ้าองค์เดียว

ท่านให้ฉันออก ท่านบอกว่าดีไม่ดีโรคมันหายอีกด้วย หมอก็ว่าขาดอาหารนะ ไปคนละทางเลย เราเป็นคนปฏิบัติไม่รู้จะทำอย่างไร อย่างหมอรักษานี้เขาก็ดี แต่หมอเป็นมะเร็งมันก็มีนะ หมอเป็นมะเร็งตายเลย เพราะฉะนั้น เราจะทำอะไรแล้วก็ต้องทำด้วยปัญญา ขึ้นตรงต่อพระพุทธเจ้าองค์เดียว ท่านว่าให้ละบาก็ละไปเสีย บำเพ็ญบุญก็บำเพ็ญไปเสียเท่านี้ก่อน จิตมันก็ผ่องใสสะอาด เหมือนกับคนๆ หนึ่ง ครั้งแรกไปตะครุบกบ จับมาหักขามันทุกตัวเลย หักขามันไม่พอหักขาน้อยๆ มันอีก ต่อมาแกก็ตะครุบมันเฉยๆ ขาไม่หัก เรียกว่ามันเบาลงละ อีกต่อมาไม่อยากจะทำ บางทีตะครุบแล้วก็วาง ก็คิดว่าไม่เอา พอไม่เอาก็นึกถึงหน้า

ลูกหน้าเมียที่บ้านก็จับอีก จนว่ามันเห็นชัดในใจของเจ้าของแล้วมันก็เลิก ตะครุบ ก็ไม่ตะครุบ จับก็ไม่จับ มันเลิก แต่มันก็ยากอยู่ จึงจะต้องอาศัยความอดทน อาศัยการประพฤติปฏิบัติของเขา

ถึงแม้ว่าเราจะมาเป็นนักบวช บางคนดูเผินๆ ก็เห็นว่านักบวชมันสบาย ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ ตีสากลั่นระฆัง กิ่งๆ ง่ายๆ แล้ว หกโมงอุ้มบาตรไปโน่น สองกิโลสามกิโลโน่น เตียวอันนั้นเตียวอันนี้สารพัดอย่าง ถ้าใครไม่มีศรัทธาจริงๆ อยู่ยากลำบาก ฉะนั้น พระพุทธเจ้าท่านจึงให้ฝึก แต่คนเรามันก็ไม่อยากจะฝึก ไปพบตาแก่คนหนึ่งอายุตั้งหกสิบเจ็ดสิบแล้ว ยังกินเหล้ากินเมาไม่รู้เรื่อง ก็บอกว่า

“โยมขอเถอะ อาตมาขอเถอะ อย่าทำเถอะแก่แล้ว”

“โอ้ เป็นพระคุณอย่างยิ่งแล้ว ให้ผมขออีกสักปีเถอะ”

อ้อนวอนขอกินเหล้าอีกสักปีจึงจะเลิก มันเสียตายเหลือเกิน คือมันไม่ได้ พิจารณานั้นเอง ฉะนั้น ความชั่วมันถึงไม่หลุดจากเราไป ใจของเรามันก็ไม่ผ่องใส ไม่ละบาปไม่ละความชั่วแล้วจิตก็ไม่ผ่องใสหรรษา เกิดเป็นบุญขึ้นยาก ถ้าหากไม่ ทำความผิดแล้วเป็นศีลนะโยม กายวาจาเป็นศีล พอเป็นศีลปั๊บ ศีลสมาธิติดต่อกันเลย สมาธิคือความตั้งใจมั่น คือเมื่อมันเห็นชัดในการละ มันเห็นชัดในการวาง มันเห็นชัดในการที่ไม่ทำอย่างนั้น มันมันอยู่อย่างนั้น ใครจะพูดไปตรงไหนมัน ก็มัน นี่เรียกว่า สมาธิมันมั่น ถ้ามีศีลสมาธิแล้ว ปัญญามันก็เกิดเท่านั้นแหละ มันไม่อยู่หรือ เกิดปัญญารู้อะไรทั้งหลาย ท่านจึงว่าหลักพุทธศาสนาของเรา คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ฉะนั้น จึงให้เราทำภาวนา มันจะมีกำลังเป็นเหตุให้ศีล ดีขึ้น สมาธิดีขึ้น ปัญญาดีขึ้น มันเป็นไวกุญชรรอบกันอยู่เสมอเลยทีเดียว

การประพฤติปฏิบัตินี้เป็นสิ่งที่ควรจะทำ ถึงทำไม่ได้หมดก็พยายามทำ ทำไม่ถึงต้องทำ เพราะสิ่งทั้งหลายที่จะเป็นของมันจริงๆ มันไม่มีอะไร ตายแล้ว ก็ทิ้งไว้ในโลกนี้ คนมีมากก็ทิ้งไว้มาก คนมีน้อยก็ทิ้งไว้น้อย อันนี้มันก็น่าเจ็บใจ เหมือนกันนะ ลองคิดดูซิ ฉะนั้น เราควรพยายามทำ ถึงแม้ว่ามันไม่ถึงที่สุด ก็

ให้มันเป็นประโยชน์ในพหุหน้า เหมือนผลไม้เรากินดูมันก็หวาน เมล็ดมันน่าจะเอาไปปลูกนะ แต่เอาไปต้มซะ เอาไปคั่วซะ เลยหมดพันธุ์มันเลย พูดถึงตรงนี้ก็นึกถึงหลวงตากับเถรน้อย คือเขาเอาขุ่นมาถวายเป็นหลวงตา พอฉันเข้าไป ไอ้มันหวานเหลือเกิน พอหวานปุ๊บ ก็อยากจะได้พันธุ์มัน ก็ถามเถรน้อยว่า

“น้อย ฉันขุ่นไหม”

“ฉันครับ”

“อร่อยไหม”

“อร่อยครับ”

“เมล็ดมันทำอะไร”

“เอาไปต้ม”

หลวงตาพูดไม่ได้เลย มันไปคนละเรื่องกัน หลวงตาว่าจะเอาไปทำพันธุ์ เถรน้อยว่าเอาไปต้ม มันก็หมดไม่เหลือ รสมันดีมันอร่อยเราก็รู้จัก เมล็ดมันน่าจะเอาไปทำพืชทำพันธุ์ แต่เอาไปต้มเลย มันก็เสร็จเท่านั้นแหละ ไม่มีเหลือ นี่มันสิ้นขนาดนี้ คิดๆ ดูก็ซึ้งเหมือนกันนะมนุษย์เราเนี่ย อย่างคำว่า “โลก” นี่ แต่ก่อนอาตมาก็เถียงพระพุทธเจ้าเหมือนกันนะ ท่านว่า “มันไม่ใช่ตน มันไม่ใช่ของๆ ตน” เราก็ฟังไม่ได้ คือความอยากมันหลาย มันก็ทับไปเลย ความเป็นจริงพวกที่เขามีธรรมะ แล้วเขาเอาธรรมะมาใช้ มันก็ยิ่งรวยอยู่อย่างเท่านั้นแหละ ยิ่งสบาย ยิ่งมีปัญญายังแปรเปลี่ยนไม่ได้ ไม่ใช่มันเสียหายไปตรงไหน ได้ประโยชน์เสียด้วย คนที่ไม่มีธรรมะนั้นมันซึ่มทุกซึ่ม หาจนไม่รู้จักหยุดไม่รู้จักถอย ทำแต่งงานไม่ต้องกินผลงาน ทำแต่งงานเท่านั้นแหละ ฉะนั้น พวกเราทุกคนที่เรียกว่า มันพอสมควร แล้วก็เบาลง พยายามทำให้มันเบา พยายามทำสิ่งใดที่มันไม่เป็นบาปนั้นละ

อาตมาเคยไปพบพรานคนหนึ่งอยู่ที่ต่อเขต เป็นนายพรานตั้งแต่อายุสิบหกปี จนแก่ อาตมาไปเห็น ไอ้ บ้านเป็นกระต๊อบเล็กกับมีกระบอกรบขึ้น แก่ไม่เอาอะไรโยม เอาแต่ไปยิงช้างเอางามัน อาตมาก็มาคิดว่า “โอ เราเนี่ย ถ้าหากว่าจะโปรด

คนๆ นี้ได้แล้ว เห็นว่าจะได้บุญหลายละมั้ง” ก็เลยแวะเข้าไปที่เขาย้อย อาตมาก็เลยไปพูด

“โยม ทุกวันนี้ทำอะไร ทำมาหากินอะไร”

แกก็ว่า “ยังจ้างเอางามันไปขาย”

“โอ้ แล้วกัน ฟันของโยมนะเสียดายไหม มีคนมาถอนจะว่าอย่างไรไหม อาตมาว่าเปลี่ยนอาชีพอื่นไม่ได้หรือโยม งาช้างนั้นกว่ามันจะได้เมตรหนึ่งหรือห้าสิบเจ็ดสิบนี้ ช้างมันรักษาของมันอยู่ไม่รู้จักสิบปีนะ” เราอธิบายให้ฟัง

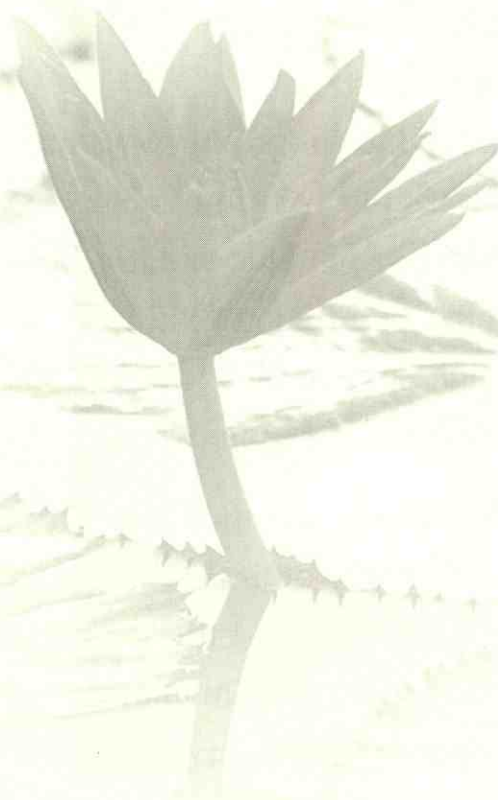
เขาก็ฟังแล้วก็ตอบว่า “โอ้ย ก็มันอยากได้นี้เน้า”

เราก็อธิบายไปอีก มันก็ว่าแต่ความเดียว “มันอยากได้นี้เน้า”

เราก็อธิบายไปอีก มันก็ไปไม่ได้ “มันอยากได้นี้เน้า”

มันก็ว่ามันอยากได้อยู่อย่างนั้น มันแน่นมันหนา มันไม่มีทางไปได้ ปลุกพืชปลุกผักมันก็ได้กินแล้ว นี่ไปหาชิงช้างหลายปีก็ไม่ค่อยจะได้งาช้าง มันเป็นกรรม พระพุทธองค์ท่านสอนให้เราทำมาหากินไปในทางที่ชอบ สัมมาอาชีวะ อย่าไปทำบาปเบียดเบียนตนเบียดเบียนผู้อื่น มันก็มีทางพอหาได้ แต่มันไม่หาไม่ทำ มันจะเอาแต่สิ่งที่มันเป็นบาปนั่นละ มันไม่เห็น จะพูดอย่างไรมันก็ไม่เห็น คือ มันไม่ได้ภาวนากันนั่นเอง

อย่างพวกเราที่พากันมาเข้าวัดอย่างนี้มันก็บางไปพอสมควรแล้ว พอรู้เรื่องแล้วถึงละบาปยังไม่หมดก็พอครึ่งๆ กลางๆ จะพยายามละ พยายามถอน ถึงวันนี้ยังไม่ได้พຽງนี้ก็พยายามอยู่เรื่อยๆ ทำให้มันเป็นนิสัย ให้มันเป็นปัจจัย ถ้าเรานับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว แต่เราไม่ทำความดีอย่างนี้ มันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่มีความหมาย ดังนั้น ท่านจึงให้ละ พຽງง่ายๆ ว่า ละบาปบำเพ็ญบุญ แต่เดี๋ยวนี้มันละบุญบำเพ็ญบาปกันเสียแล้ว แต่ก่อนมันเอาม้าออกหน้ารถ แต่เดี๋ยวนี้มันเอารถออกหน้าม้า ท่านสอนว่าละบาปบำเพ็ญบุญ มันก็ทำมาๆ มันไม่ทันใจ มันก็ละบุญบำเพ็ญบาป เลยมันกลับไปซะ มันเป็นอย่างนี้.

เราจะต้องอดทน

อดทนต่ออารมณ์ที่มันเกิดขึ้นมา

อย่าไปหมายมัน อย่าไปยึดมัน

จับมาดูแล้วรู้เรื่อง เราก็ปล่อยมันไปเสีย